

Maj

Angelček

Štev. 9

Vse premorem v Kristusu, ki me krepča.

Nekje sem bral tole lepo povest: Na Angleškem je živel kralj, ki je bil zelo dober in blag. Robert mu je bilo ime. Vsi podložniki so kralja ljubili, posebno zvest in vdan pa mu je bil vitez Douglas. Dobri kralj Robert je v svojem življenju imel veliko željo, da bi obiskal svete kraje, kjer je Jezus živel, hodil, delal in umrl. Tako rad bi bil videl Nazaret in Betlehem in Jeruzalem. Tako srčno rad bi bil pokleknil pred kamen Jezusovega groba in ga poljubil in se Zveličarju zahvalil za vse. Kralju Robertu se pa ta želja v življenju ni spolnila. Prišla je bolezen in vzela ga je smrt. Pa še na smrtni postelji je sanjal o Sveti deželi in o Jezusovem grobu. Zvesti vitez Douglas je videl to kraljevo hrepenenje. Sklenil je in storil nekaj nenavadnega. Mrtvemu kralju je vzel iz telesa njegovo srce, zavil ga je v svilen prtič, ga skril na svojih prsih in odpotoval v svete kraje. Hotel je priti do Jezusovega groba v Jeruzalemu in položiti vanj srce ljubljene kralja, da bo tako vsaj po smrti spolnjeno njegovo veliko hrepenenje.

Potovanje v Sveto deželo pa v tistih časih ni bila lahka stvar. Saj ni bilo železnice, še manj aeroplanov; treba je bilo hoditi peš po nevarnih in pustih

krajih. Na morju so malim jadrenicam grozili silni viharji, na suhem so prežali razbojniki. Vitez Douglas si je bil naložil težko, nevarno dolžnost. Ali bo vzdržal? Bo li prišel srečno do cilja? Srce ljubljenega kralja, ki ga je nosil na svojih prsih, mu je dalo poguma in moči. Zgodile so se čudne reči.

Potoval je zvesti vitez že dolge tedne in prišel v tuje, neznane kraje. Ves truden je sedel nekega dne kraj pota. Lačen je bil in žejen, okrepčila pa ni bilo nikjer. Pot do Jeruzalema je bila še dolga, dolga. Spomnil se je ljubljene domovine in v srcu se mu je vzbudilo silno domotožje. Domov ga je gnalo z vso silo in že se je mislil vrniti, zakaj resnično se je bal, da dolge in nevarne poti ne bo vzdržal. Pa glej! Kaj se je zganilo tisto uro na njegovih prsih? Prisluhnil je in slišal — o čudo! Zdelo se mu je, kakor da srce ljubljenega kralja utriplje in kakor da sliši glas: »Douglas, naprej! Ne omagaj sredi pota! Pogum!« In v obupanem srcu zvestega viteza se je zbudila nova moč, novo življenje. Vstal je in pogumno nadaljeval svojo pot.

Nekega dne pride vitez Douglas na ravnico, kjer se je krščanska vojska borila z nevernimi Turki. Že so se krščanski vojaki umikali pred številnejšimi sovražniki, ko je vitez zopet čutil utripanje kraljevega srca ob svojem srcu. Zgrabil je za meč, zajahal konja, ki je dirjal brez jezdeca po bojišču, in je popeljal kristjane v nov boj in v veliko zmago. Kraljevo srce ga je ob vsaki priliki krepčalo in navduševalo. Prišel je še v mnoge težave, toda vselej je premagal vse ovire, ko je začelo na njegovih prsih utripati kraljevo srce. Končno je srečno došel v sveto mesto Jeruzalem, kjer je spolnil svojo namero. V božji grob je položil srce svojega dobrega kralja, da bo do sodnjega dne počivalo tam, kamor je vse življenje hrepenelo, kamor je tudi njega tako zvesto vodilo in srečno pripeljalo.

Lepa povest je to in pomenljiva. Tudi naše življenje, otroci, je kakor potovanje. Kam potujemo? V sveto deželo nebes. V nebeški Jeruzalem. Težka je ta pot in polna nevarnosti. Na njej ne manjka težav, razbojniki čakajo na nas. Ali bomo vzdržali? Bomo li

prišli do cilja? Pogum! Z nami gre Srce najboljšega kralja Jezusa Kristusa. Kadarkoli sprejmemo Jezusa v svetem obhajilu, vselej počiva v našem srcu živo Jezusovo srce. Po svetem obhajilu lahko govorimo z apostolom Pavlom: »Živim, pa ne več jaz, Kristus živi v meni.« Kristus nas krepeča, pomaga nam v skušnjavah, rešuje nas v nevarnostih, brani nas pred sovražniki. Kdor se združuje z Jezusom v svetem obhajilu, lahko reče z apostolom: »Vse premorem v Kristusu, ki me krepeča.« Ta bo premagal vse težave. Ta bo srečno došel v nebeški Jeruzalem, kjer bo konec vseh bridkosti, kjer bo večni mir.

Otroci! V Marijinem mesecu maju boste šli pogosto k svetemu obhajilu. V mnogih krajih imajo v tem mesecu tudi prvo sveto obhajilo. Saj ne moremo Marije nič lepše počastiti in z nobeno stvarjo je ne moremo bolj razveseliti, kot s tem, da pobožno prejemamo Jezusa, njenega ljubljenega Sina. Kdor hoče Marijo častiti, mora Jezusa ljubiti. Po Mariji k Jezusu — pravi zlato navodilo.

Otroci! Bodite zvesti prijatelji pogostnega svetega obhajila. Bodite apostoli, da za sveto obhajilo še druge pridobivate. To bo naša najlepša priprava za Evharistični kongres. Gospod Jezus pa nam bo dal moči, dal nam bo milosti in sreče in miru. Vodil nas bo skozi vse nevarnosti v nebeško veselje.

A. Košmerlj.

Prošnja k Materi.

*Kar na zemlji lučk gori,
kar na nebu zvezd žari,
z nami, Mati, naj slave
tvoje milostno srce.*

*Déli nam svoj blagoslov,
varuj nas soprožnikov,
daj, da zvesti bomo ti,
o Brezmadežna, vse dni!*

*Ti najlepša zvezda si,
polna božje milosti.
Mati bodi nas — sirot,
k Jezusu nam kaži pot!*

*Lučko svoje čistosti
v mladih srcih nam prižgi,
da ljubili bomo te,
Milostna, na veke vse!*

Gregor Mali.